

**Hallituksen esitys Eduskunnalle laiksi veronkantolain
26 a §:n muuttamisesta**

ESITYKSEN PÄÄASIALLINEN SISÄLTÖ

Esityksessä ehdotetaan muutettavaksi verovarojen toiseen valtioon siirtämisen edellytyksiä koskevia veronkantolain säännöksiä siten, että verot olisivat siirrettävissä samoin edellytyksin kuin ne voidaan lukea Suomes-

sa toimitettavassa verotuksessa verovelvollisen hyväksi.

Ehdotettu laki on tarkoitettu tulemaan voimaan mahdollisimman pian sen jälkeen, kun se on hyväksytty ja vahvistettu.

PERUSTELUT

1. Nykytila ja ehdotetut muutokset

Pohjoismaiden välillä on voimassa virkaavusta veroasioissa 7 päivänä joulukuuta 1989 tehty sopimus (SopS 37/1991). Sopimuksessa tarkoitetut toimivaltaiset viranomaiset ovat tämän sopimuksen 20 artiklan nojalla tehneet 19 päivänä kesäkuuta 1991 sopimuksen veron kannosta ja siirrosta (SopS 53/1991), jäljempänä *veronkantosopimus*. Viimeksi mainittu sopimus sisältää määräykset Pohjoismaassa asuvan henkilön toisesta Pohjoismaasta saaman tulojen osalta siitä, kumpi näistä Pohjoismaista voi vaatia veron ennakkoa, sekä veron siirrosta Pohjoismaiden välillä.

Veronkantosopimuksessa on noudatettu pääsääntöisesti samoja periaatteita kuin mitä Pohjoismaiden välillä tulo- ja varallisuusveroja koskevan kaksinkertaisen verotuksen välttämiseksi tehdyssä sopimuksessa (SopS 91/1989), jäljempänä *tuloverosopimus*, verottamisoikeuden jakaantumisesta on määrätty. Veronkantosopimus velvoittaa Pohjoismaiden asianomaiset veroviranomaiset keskinäiseen tietojenvaihtoon veron ennakon pidättämistä koskevilla asioilla sekä ilmoittamaan toisilleen ennakon pidättämisessä tapahtuneista muutoksista. Sopimus mahdollistaa myös ennakoiden ja kertyneiden verojen siirron Pohjoismaasta toiseen silloin, kun verottamisoikeus kysymyksessä olevista tuloista tuloverosopimuksen nojalla kuuluu toiselle Pohjoismaalle kuin sille, jossa en-

nakko on peritty.

Veronkantolain (611/1978) 26 a §:ssä säädetään niistä edellytyksistä, joilla verovarojen siirtäminen on mahdollista veronkantosopimuksen määräysten mukaisesti. Siirtämisen edellytyksenä on, että varat ovat kertyneet veroviranomaiselle tai että niiden kertymisestä ainakin on saatu riittävä selvitys. Siirtäminen ei siis ole mahdollista esimerkiksi silloin, kun työnantaja on laiminlyönyt pidätettyjen ennakkojen suorittamisen veroviranomaiselle, vaikka pidätetty ennakko käytettäisiin työntekijälle Suomessa määrätävien verojen suorituksesi siinä tapauksessa, että tulosta verotettaisiin Suomessa.

Veronkantosopimus on tarkoitettu uudistaa siten, että sopimuksen veron siirtoa koskevia määräyksiä sovellettaisiin myös eläketuloon ja elinkeinotuloon. Samassa yhteydessä on tarkoitus täsmentää sopimusta siten, että se mahdollistaisi pidätetyn ennakon siirtämisen myös silloin, kun työnantaja on toimittanut työntekijän palkasta ennakonpidätyksen, mutta laiminlyönyt ennakon suorittamisen veroviranomaiselle. Näin meneteltäisiin edellyttäen, että ennakko voidaan verotuksessa lukea verovelvollisen hyväksi. Kaikissa Pohjoismaissa ollaan yhtä mieltä siitä, että työnantajan laiminlyöntien ennakon suorittamisessa veroviranomaiselle olisi jätävä sen valtion vahingoksi, joka on vastuussa kysymyksessä olevaan työnantajaan kohdistuvasta ennakko-perinnästä. Tämän periaatteen toteuttamiseksi on tarpeen muuttaa veron-

kantolain 26 a §:ssä säädettyjä verovarojen siirtämisen edellytyksiä. Samalla pykälään tehtäisiin eräitä vähäisiä teknisiä tarkistuksia.

Pykälän 1 momentin säännös mahdollistaisi 2 ja 3 momentissa tarkoitettujen varojen siirtämisen, riippumatta niiden kertymisestä veroviranomaiselle.

Ennen verotuksen päättymistä tapahtuvan verovarojen siirtämisen edellytyksenä olisi pykälän 2 momentin mukaan se, että ennakot olisivat siirrettävissä toiseen valtioon samoin edellytyksin kuin ne voitaisiin verotusmenettelystä annetussa laissa (1558/1995) tarkoitettu tavoin lukea verovelvollisen hyväksi Suomessa toimitetussa verotuksessa. Tällöin esimerkiksi työnantajan työntekijänsä palkasta pidättämät ennakot voitaisiin siirtää toiseen valtioon työntekijän esittämän ennakonpidätystodistuksen perusteella silloinkin, kun työnantaja on laiminlyönyt pidätetyn ennakon suorittamisen veroviranomaiselle. Voimassa olevassa laissa säädetty edellytys siitä, että varat ovat kertyneet veroviranomaiselle, poistettaisiin.

Pykälän 3 momentissa säädetään verovarojen siirtämistä ennakoperintävaiheen jälkeen. Ennakonpalautus voitaisiin siirtää toiseen valtioon riippumatta ennakonpidätyksen kertymisestä veroviranomaiselle, jos palau-

tuksen perusteena on verotusmenettelystä annetussa laissa tarkoitettulla tavalla verovelvollisen hyväksi verotuksessa luettu pidätys. Lain 70 §:ssä tarkoitettuna muun palautuksen siirtämisen edellytyksenä olisi edelleen, että varat ovat veroviranomaisen hallussa.

Pykälän 4 momentti on asialliselta sisällöltään muuttamaton.

2. Esityksen taloudelliset ja hallinnolliset vaikutukset

Esityksellä ei ole hallinnollisia eikä maittavia taloudellisia vaikutuksia.

3. Asian valmistelu

Esitys on valmisteltu virkatyönä valtiovarainministeriössä.

4. Voimaantulo

Laki on tarkoitettu tulemaan voimaan mahdollisimman pian sen jälkeen, kun se on hyväksytty ja vahvistettu.

Edellä esitetyn perusteella annetaan Eduskunnan hyväksyttäväksi seuraava lakiehdotus:

Laki

veronkantolain 26 a §:n muuttamisesta

Eduskunnan päätöksen mukaisesti

muutetaan 11 päivänä elokuuta 1978 annetun veronkantolain (611/1978) 26 a §, sellaisena kuin se on laeissa 353/1991, 1566/1995 ja 1121/1996, seuraavasti:

26 a §

Verohallitus tai sen määräämänä lääninverovirasto voi siirtää ennakoja tai muita verovaroja vieraalle valtiolle sellaisen kansainvälisen sopimuksen määräysten mukaan, jonka tarkoituksena on välttää veron ennakon periminen useammassa kuin yhdessä valtiossa tai säännellä verovarojen siirtäminen valtioiden kesken (*veronkantosopimus*). Jollei jäljempänä toisin säädetä, varojen siirtämisen edellytyksenä on, ettei siirrettäviä varoja ole kaksinkertaisen verotuksen välttämiseksi tehdyn kansainvälisen sopimuksen (*verosopimus*) nojalla käytetty Suomessa toimitetussa verotuksessa verovelvollisen verojen lyhennykseksi ja että ne voidaan käyttää verovelvollisen verojen lyhennykseksi

si toisessa sopimusvaltiossa.

Jos on ilmeistä, että veronkantosopimuksessa ja verosopimuksessa määrätyt edellytykset ovat olemassa, toisen sopimusvaltion siirrettäväksi pyytämät ennakot, jotka voitaisiin verotusmenettelystä annetussa laissa tarkoitettu tavoin lukea verovelvollisen hyväksi Suomessa, voidaan siirtää tämän toisen sopimusvaltion viranomaiselle verotusmenettelystä annetun lain 49 §:ssä tarkoitettua verotuksen päättymistä odottamatta.

Verotusmenettelystä annetun lain 50 §:ssä tarkoitettu ennakonpalautus ja 76 §:ssä tarkoitettu määrä on siirrettävä vieraan valtion viranomaiselle, jos 1 momentissa säädetty edellytykset ovat olemassa. Kun tulon verotamisesta Suomen ja vieraan valtion välillä

tehtyyn verosopimukseen perustuvan keskinäisen sopimusmenettelyn johdosta luovutaan Suomessa, on 1 momentissa tarkoitetut varat tai niistä siirrettäväksi pyydetty osa niin ikään siirrettävä vieraan valtion viranomaiselle.

Jos ennakkoperintälain, verotusmenettelystä annetun lain tai rajoitetusti verovelvollisen tulon ja varallisuuden verottamisesta annetun lain (627/1978) mukainen palautus ilmeisesti

aiheutuu veronkantosopimuksen tai verosopimuksen soveltamisesta, palautuksesta on ilmoitettava asianomaisen vieraan valtion viranomaiselle ja sen maksattamista lykättävä siten kuin veronkantosopimuksessa määrätään.

Tämä laki tulee voimaan päivänä
kuuta 1997.

Helsingissä 7 päivänä toukokuuta 1997

Tasavallan Presidentti

MARTTI AHTISAARI

Ministeri *Arja Alho*

Laki

veronkantolain 26 a §:n muuttamisesta

Eduskunnan päätöksen mukaisesti
muutetaan 11 päivänä elokuuta 1978 annetun veronkantolain (611/1978) 26 a §, sellaisena
 kuin se on laeissa 353/1991, 1566/1995 ja 1121/1996, seuraavasti:

Voimassa oleva laki

26 a §

Verohallitus tai sen määräämänä lääninverovirasto voi siirtää ennakoina tai muutoin kertyneitä verovaroja vieraalle valtiolle. Varojen siirtäminen tapahtuu sellaisen kansainvälisen sopimuksen määräysten mukaan, jonka tarkoituksena on välttää veron ennakon periminen useammassa kuin yhdessä sopimusvaltiossa tai säännellä verovarojen siirtäminen sopimusvaltioiden kesken. Jollei jäljempänä toisin säädetä, varojen siirtämisen edellytyksenä on, ettei siirrettäviä varoja ole kaksinkertaisen verotuksen välttämiseksi tehdyn kansainvälisen sopimuksen nojalla käytetty Suomessa toimitetussa verotuksessa verovelvollisen verojen lyhennykseksi ja että ne voidaan käyttää verovelvollisen verojen lyhennykseksi toisessa sopimusvaltiossa.

Jos on ilmeistä, että 1 momentissa tarkoitetuissa sopimuksissa määrätyt edellytykset ovat olemassa, voidaan toisen sopimusvaltion siirrettäväksi pyytämät ennakonpidätysvarat, joiden kertymisestä on saatu riittävä selvitys, siirtää tämän toisen sopimusvaltion asianomaiselle viranomaiselle verotusmenettelystä annetun lain 49 §:ssä tarkoitettua verotuksen päättymistä odottamatta.

Verotusmenettelystä annetun lain 50 §:ssä tarkoitettu ennakonpalautus ja 76 §:ssä tarkoitettu määrä on siirrettävä toisen sopimusvaltion asianomaiselle viranomaiselle, jos 1 momentissa säädetty edellytykset ovat olemassa ja siirrettävät varat ovat veronkantoviranomaisen hallussa. Kun tulon verottamisesta Suomen ja vieraan valtion välillä kaksinkertaisen verotuksen välttämiseksi tehtyyn sopimukseen perustuvan keskinäisen sopimusmenettelyn johdosta luovutaan Suomessa, on kertyneet varat tai niistä siirrettäväksi pyydetty osa niin ikään siirrettävä toiselle sopimusvaltiolle.

Jos ennakkooperintälain, verotusmenettelys-

Ehdotus

26 a §

Verohallitus tai sen määräämänä lääninverovirasto voi siirtää *ennakkoja* tai *muuta verovaroja* vieraalle valtiolle sellaisen kansainvälisen sopimuksen määräysten mukaan, jonka tarkoituksena on välttää veron ennakon periminen useammassa kuin yhdessä valtiossa tai säännellä verovarojen siirtäminen valtioiden kesken (*veronkantosopimus*). Jollei jäljempänä toisin säädetä, varojen siirtämisen edellytyksenä on, ettei siirrettäviä varoja ole kaksinkertaisen verotuksen välttämiseksi tehdyn kansainvälisen sopimuksen (*verosopimus*) nojalla käytetty Suomessa toimitetussa verotuksessa verovelvollisen verojen lyhennykseksi ja että ne voidaan käyttää verovelvollisen verojen lyhennykseksi toisessa sopimusvaltiossa.

Jos on ilmeistä, että *veronkantosopimuksessa ja verosopimuksessa* määrätyt edellytykset ovat olemassa, toisen sopimusvaltion siirrettäväksi pyytämät *ennakot*, jotka voitaisiin *verotusmenettelystä annetussa laissa tarkoitettuihin tavoin lukea verovelvollisen hyväksi Suomessa*, voidaan siirtää tämän toisen sopimusvaltion viranomaiselle verotusmenettelystä annetun lain 49 §:ssä tarkoitettua verotuksen päättymistä odottamatta.

Verotusmenettelystä annetun lain 50 §:ssä tarkoitettu ennakonpalautus ja 76 §:ssä tarkoitettu määrä on siirrettävä *vieraan valtion* viranomaiselle, jos 1 momentissa säädetty edellytykset ovat olemassa. Kun tulon verottamisesta Suomen ja vieraan valtion välillä tehtyyn *verosopimukseen* perustuvan keskinäisen sopimusmenettelyn johdosta luovutaan Suomessa, on *1 momentissa tarkoitettujen varojen* tai niistä siirrettäväksi pyydetty osa niin ikään siirrettävä *vieraan valtion viranomaiselle*.

Jos ennakkooperintälain, verotusmenettelys-

Voimassa oleva laki

tä annetun lain tai lähdeverolain mukainen palautus ilmeisesti aiheutuu 1 momentissa tarkoitettujen sopimusten soveltamisesta, palautuksesta on ilmoitettava toisen sopimusvaltion asianomaiselle viranomaiselle ja sen maksattamista lykättävä siten kuin 1 momentissa ensimmäisenä mainitussa sopimuksessa on määrätty.

Ehdotus

tä annetun lain tai rajoitetusti verovelvollisen tulon ja varallisuuden verottamisesta annetun lain (627/1978) mukainen palautus ilmeisesti aiheutuu veronkantosopimuksen tai verosopimuksen soveltamisesta, palautuksesta on ilmoitettava asianomaisen vieraan valtion viranomaiselle ja sen maksattamista lykättävä siten kuin veronkantosopimuksessa määrätään.

*Tämä laki tulee voimaan päivänä
kuuta 1997.*
